

ЛЕОНИД ЛЕНЧ ИКОНОМИСТ

Превод от руски: София Бранц, 1980

chitanka.info

Учреждението беше солидно, уважавано. И всичкото му беше солидно: сътрудниците, зданието, фирмата.

Особено фирмата. Съставена от шестнадесет букви, без да се броят двата апострофа на мястото на бившите ер големи.

А най-солиден от сътрудниците беше гардеробиерът Егор Трофимов, мъж улегнал и почтен, бивш баптист.

Беше си пуснал половин метър брада, същински Черномор, тук-там побеляла — тя му беше гордостта.

— Да се бяхте обръснали, Егор Иванович — съветваха го кокетните куриерки, — че тази метла доста грижи ви създава.

— Много разбирате, тикви глупави — докачаше се Егор Трофимов. — Мен заради тази брада вече трета година ме искат от „Метропол“, заплатата само е двеста и петдесет рубли.

Един ден го извикаха в отдел кадри.

— Така и така, другарю Трофимов — строго изрече завеждащият отдела, — преди всичко имаме сигнали, че не смогвате да се оправяте с галошите.

— Че кой ви е сигнализирал срещу мен? — тревожно попита Егор.

— Не е важно кой. Освен това нямаме отпуснат лимит за трети гардеробиер.

— Значи сега да легна да мра без вашия лимит?

— Няма нужда да умирайте. Искаме да ви прехвърлим на друг участък. Вие сте стар служител в управлението, грамотен човек. Ще ви сложим в бюро пропуски.

— Сложете ме, ваша воля.

— Ще се справите ли, другарю Трофимов?

— Заплатата същата ли е?

— Малко по-голяма.

— Тогава ще се справя — твърдо каза гардеробиерът.

— Чудесно! — зарадва се завеждащият отдел кадри. — Но отсега нататък ще се водите икономист. По щат нямаме друго свободно място.

— Ако ще и акробат. Кога ще ме местите в бюро пропуски?

— Днес. Идете и се наместете. Кусихин го прехвърляме в битовото обслужване.

След около час Егор Трофимов се беше настанил вече в тясната будчица, нещо като остъклена кучешка колибка, взираше се недоверчиво в лицата на посетителите и им вадеше пропуски.

На всеки пропуск мераклийски се подписваше: „Е. Трофимов“.

Новата работа му хареса: чиста и лека, не е като да се мърляш с галошите. Дълбоко в душата си беше много поласкан, че вече е станал икономист.

Всъщност в това управление отдавна вече бяха изхвърлени от употреба обикновените и ясни названия на длъжностите.

Тук деловодителят се зовеше инспектор по деловодство, снабдителят от домакиния отдел, чиято работа беше да набавя дърва и въглища за отопляване на пететажната сграда на управлението, беше икономист по топливото; дори старшата машинописка се водеше завеждаща машинописна група. Само гардеробът оставаше пренебрегнат и по неясни причини гардеробиерите се наричаха просто гардеробиери, а не инспектори по галошите.

И обстоятелството, че от гардеробиер беше станал направо икономист, изпълваше сърцето на Егор Трофимов със законна гордост.

И така новоизлюпеният икономист, след като прекара в будката полагащите се часове, си тръгна пеша за вкъщи.

Пътем свърна в „Кожремонт“ да си прибере ботушите от поправка.

Служителят му подаде ботушите и му каза:

— За квитанция — при икономиста. Ей онзи, плешивия.

Кроткото плешиво старче бързо попълни квитанцията.

— Значи, кономист? — покровителствено попита Егор Трофимов.

— Както виждате — нервира се старчето.

— Щото и ние сме кономисти. Обаче на пропуските.

— Кой за каквото е сложен — отвърна старчето по-меко. — Платете на касата.

У дома го чакаше една неприятност.

— Чешмата в кухнята тече — уведоми го жена му. — Вече трето каче подлагам, ама пак си тече. Тичай, Егорушка, да викнеш по-скоро водопроводчика, че ще вземем да се издавим.

Не намери водопроводчика в домоуправата.

— Отиде при новия наемател — каза му домоуправителят, — при Полисадов, икономиста.

— Че къде работи този Полисадов?

— Съчинява научни книжлета и чете лекции.

— Кономистите не съчиняват книжлета.

— Май бил професор този Полисадов.

— Само да не лъже! — каза Егор. — Щото ние кономистите сме или на квитанциите, или на пропуска, или като нашия Самоварев, дето е по въглищата. Обаче за съчиняване на научни книжлета не бяхме чували. Щото и ние сме кономисти де, знаем се. Лекции ще чете! Някой шарлатанин ще да е този Полисадов, не го изпускай из очи. Подозрителен човек е той, от мен да го знаеш.

— Ще го имаме пред вид — начаса се съгласи домоуправителят.

— Добре де, кучета го яли тоя Полисадов! Ами кога ще ми пратиш водопроводчика?

— Дай заявка там при икономистката.

Една госпожица с превързана буза, седнала на кухненска маса в ъгъла, записа в книгата заявката на Егор Трофимов и изчурулика:

— Веднага щом се върне от онзи... подозрителния, и право при вас ще го пратя, другарю Трофимов.

— Сполай ви — каза икономистът на икономистката и си тръгна за дома.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.